

počítává se voj. služba povinná plně pro postup do vyšších požitků« a že »ustanovení to platí i pro zaměstnance, kteří byli ustanoveni v civ. službě po 1. září 1919«, z čehož plyne, že uvedené ustanovení oddílu B II posledního odstavce cit. usnesení min. rady, resp. výnosu min. škol. nemělo vůbec ani v úmyslu zbaviti státního zaměstnance případné výhody podle čl. IV. zák. č. 230/20 již a jedině proto, že zaměstnanec ten nastoupil do civ. služby státní až po 1. září 1919, takže by ovšem zaměstnanec takový podle § 1 a 17 odst. 1 vl. nař. č. 666/20 a podle ustálené judikatury nss-u (srovnej zejména nál. Boh. A. 2729/23 a 2632/23) na propočtení služ. doby podle zák. č. 222/20 a vl. nař. č. 666/20 nároku neměl.

Avšak nehledě ani k tomu, jaký je vlastně význam ustanovení oddílu B-II posl. odstavce shora cit. usnesení min. rady, resp. výn. min. škol., je tolik jisto, že pouhé usnesení min. rady neb pouhý výnos min. škol. nemohl by zbavovati státního zaměstnance nároků, které a pokud jemu plynou ze zákona, tudíž ani případných nároků podle čl. IV. zák. č. 230/20.

Nař. rozhodnutí, které vychází z názoru opačného, je tudíž v rozporu se zákonem a bylo je zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž ovšem mohl nss, nemaje podle předpisů svého zákona pravomoc instanční, nýbrž má jenom pravomoc kasatorní, sám zkoumati, zda vůbec a po případě jaké nároky st-ří z dovolaného jím čl. IV. zák. č. 230/20 plynou.

Č. 7655.

Školství: Lze podle § 7 zák. č. 189/19 zabrati pro školu menší-novou tělocvičnu jiné školy veřejné?

(Nález ze dne 22. prosince 1928 č. 34.070.)

Prejudikatura: Boh. A. 841/20, 2099/23, 3389/24.

Věc: Místní školní rada ve V. a obec V. (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty stran nuceného nájmu.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Aby se zabezpečilo umístění obecné školy s čsl. jazykem vyučovacím ve V. zřízené podle zák. č. 189/19 vyslovil min. škol. nař. rozhodn. podle § 7 cit. zák. ve znění zák. č. 295/20 a § 2 zák. č. 292/20 a ve smyslu protokolu z 2. září 1926 nucený nájem učebny v patře škol. budovy něm. jednotř. školy ve V. a to učebny, jež jest částečně zařízena jako zimní tělocvična a přihlížel při tom k tomu, že pro veřej. českou školu není t. č. možno nikde v obci získati jiné vhodné místnosti a že jednotřídní obecná škola nezbytně nepotřebuje zvláštní zimní tělocvičny.

O stížnosti uvažil nss takto: — — — — —

Stížnost namítá, že zabraná učebna byla zařízena ve smyslu výnosů žal. úřadu ze 13. října 1922 č. 74.380 (Věstník č. 160) a z 10. června 1924 č. 126.250 (Věstník č. 66) jako tělocvična a že odnětím učebny té se ohrožuje bezvadné vyučování tělesné výchově, která je podle § 1 zák. č. 226/22 povinným předmětem učebným na veřej. školách národních. Námitkou tou vytýká stížnost, že nejsou dány předpoklady pro

nucený nájem zmíněné učebny a že proto nař. vynesení nájem ten vysloviti nemělo. A činí tak právem.

Otázkou přípustnosti nuceného nájmu místnosti, jež slouží některému veř. účelu, pro účely škol zřízených podle zák. č. 189/1919, zabýval se nss již častěji a vyslovil v tom směru (srovn. nář. Boh. A. 841/20, 2099/23, 3389/24) právní názor, že nucený nájem místnosti té je přípustný jen tehdy, nepotřebuje-li veř. účel, jemuž místnost ta je věnována, ke svému splnění oné místnosti, jakož i že otázka, je-li či není-li tomu tak, je otázkou skutkovou, kterou může soud přezkoumati toliko s hlediska § 6 zák. o ss. Na názoru tom setrval nss i v daném případě.

Jak z obsahu nař. vynesení vysvítá, odůvodnil žal. úřad přípustnost nuceného nájmu shora řečené učebny něm. školy ve V. tím, že jednotřídní škola ta nezbytně nepotřebuje zvláštní zimní tělocvičny a vycházel tedy zřejmě ze skutkového zjištění, že nuceným nájmem tím provoz jmenované něm. školy ohrožen není. Nss nemohl však uznati, že by závěr tento byl podložen zjištěným stavem věci a že by z něho podle pravidel logického myšlení vyplýval.

Podle § 1 zák. č. 226/1922 jest tělesná výchova povinným předmětem učebním ve veř. školách národních a musí jí býti proto na školách těch soustavně vyučováno v přiměřeném počtu hodin. Min. nař. z 12. března 1888 č. 40 z. z. česk. nařizuje pak v § 12, že má míti každá škola podle možnosti tělocvičnu. Na témž stanovisku stojí i výnosy min. škol. ze 13. října 1922 č. 74380 (Věstník č. 160) a z 10. června 1924 č. 126.250 (Věstník č. 66), které ukládají podřízeným úřadům školským, aby pečovaly o to, by zřizovány byly ve školách těch v mezích možnosti tělocvičny. Z předpisů těch vysvítá, že platný právní řád zásadně uznává potřebu samostatných tělocvičen jako zvláštních účelů tělesné výchovy věnovaných učeben a že tedy počítá s nimi jako s prostředky, jichž podle panujících názorů veř. správy školské jest třeba, aby dosaženo bylo účelu, jaký jest sledován zavedením tělovýchovy jako povinného předmětu do učebné osnovy veř. škol národních. Potom však sluší pozíratí na tělocvičny, jež byly ve smyslu shora cit. předpisů v některé škole skutečně zřízeny a potřebným nářadím a náčiním opatřeny, jako na učebny, jichž je třeba k dosažení účelu, jemuž tělesná výchova mládeže školní slouží a byl by proto podle shora uvedeného názoru nss-u nucený nájem místností takových přípustný jen tehdy, kdyby podle konkrétních poměrů dotčená škola jich v určitém případě nepotřebovala.

Jak ze spisů správních vysvítá, byla v obecné škole s něm. jazykem vyučovacím ve V. v době nuceného nájmu zřízena jedna učebna jako tělocvična a sloužila tedy vyučování tělesné výchovy dítek školu tu navštěvujících. Sluší proto míti za to, že bylo tělocvičny té pro veř. účel vyučovací na obecné škole s něm. jazykem vyučovacím ve V. zásadně třeba a mohla býti učebna ta tomuto účelu odňata jen tehdy, kdyby bylo zjištěno, že konkrétní poměry dalšího trvání učebny té nevyžadují, aneb že jí bude možno používati i přes to, že v ní bude umístěna učebna školy české. Tyto skutečnosti však podle obsahu správních spisů vyšetřeny nebyly a nelze potom ovšem uznati, že by měl předpoklad žal. úřadu, že jest tělocvična ta pro něm. školu ve V. postradatelná, opory ve spisech, resp. že by odpovídal pravidlům logického myšlení.